

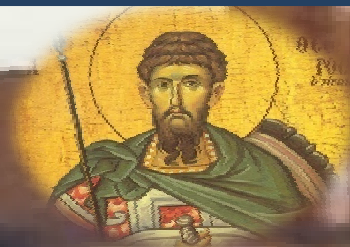
Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

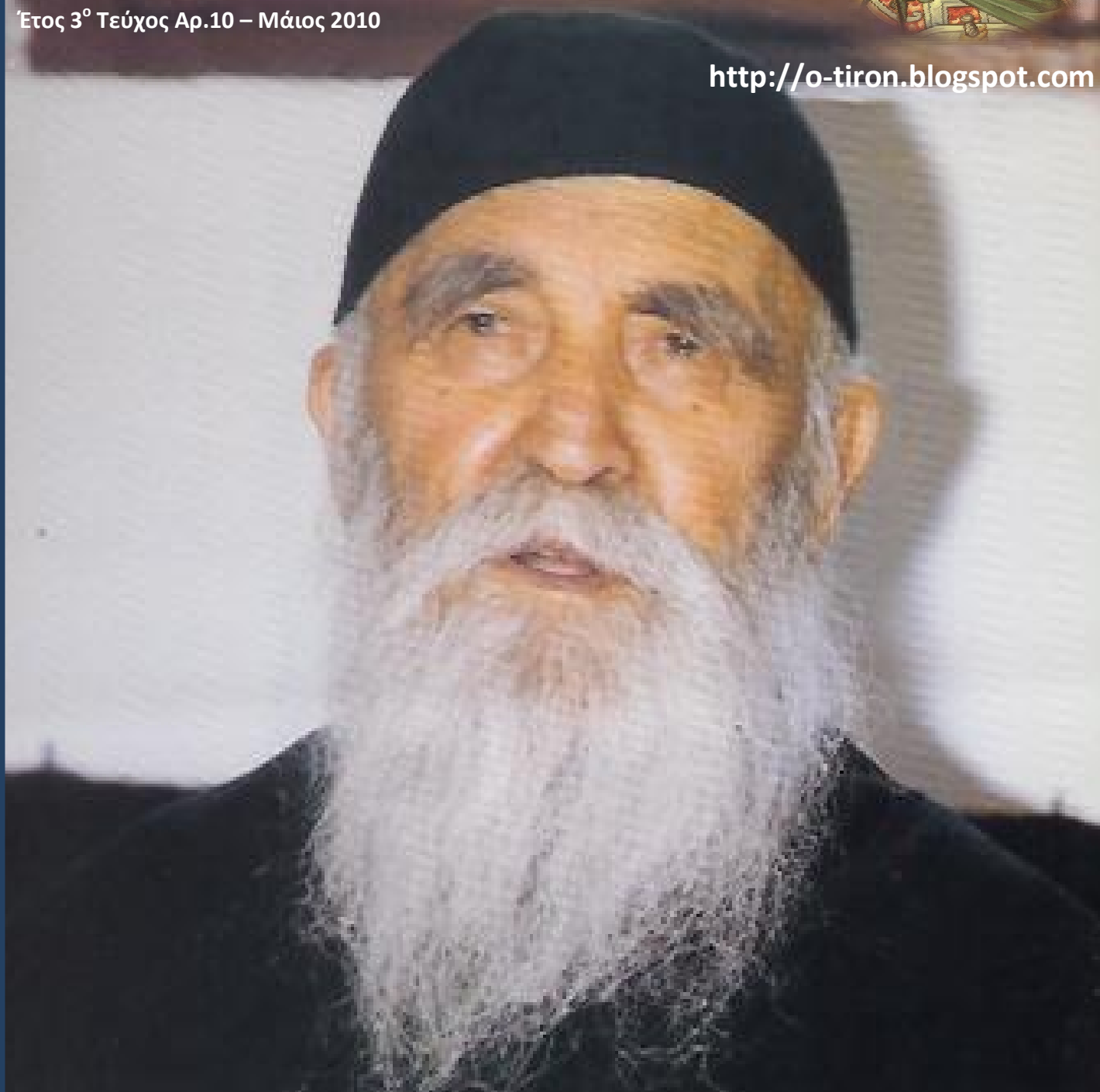
Μοναγρούλλι - Λεμεσός

Έτος 3^ο Τεύχος Αρ.10 – Μάιος 2010

«Ο ΤΗΡΩΝ»

<http://o-tiron.blogspot.com>

† Γέροντας Φιλόθεος Ζερβακος † Η ένωση των «Εκκλησιών» †
Περί Ταπεινοφροσύνης † Ηγούμενος σώζει 125 νέους από
Θανατική καταδίκη † Αν διαβάσαμε τις Γραφές † Η αγάπη δεν
είναι αρετολογία †

ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ

1884-1980

μακαριστός Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980), η υψηλόκορμος και επιβλητική ασκητική μορφή, υπήρξε ένα από τα φωτεινά μετέωρα του 20^{ου} αιώνα. Είχε την ευλογία να συνδεθεί στα νεανικά του χρόνια με το μεγάλο και θαυματουργό Άγιο Νεκτάριο, του οποίου ήταν μαθητής στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή. Στη συνέχεια ανεδείχθη μιμητής του μεγάλου εκείνου διδασκάλου της αρετής και της αγιότητας. Διετέλεσε πνευματικός πατέρας, καθοδηγητής και διδάσκαλος χιλιάδων πιστών της Ελλάδας και του Εξωτερικού.

Η 8^η Μαΐου 1980 είναι η ημέρα κατά την οποία κοιμήθηκε ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Ζωοδόχου Πηγής Λογγοβάρδας Αρχ. Φιλόθεος Ζερβάκος. Αυτός, κατά το διάστημα της επίγειας ζωής του έζησε στο νησί της Παναγίας της Καταπολιανής και πολιτεύθηκε σαν «ένσαρκος άγγελος» πάνω από εβδομήντα χρόνια ως μοναχός, ιερέυς, πνευματικός και ηγούμενος. Αναχώρησε ειρηνικά για την άνω Ιερουσαλήμ σε ηλικία 96 χρόνων έχοντας πλήρη διαύγεια πνεύματος.

Ήταν για πλήθος ανθρώπων ο στοργικός πατέρας, ο επιεικής και ελεήμων, Συγχωρούσε τους πάντες με το αγνό χαμόγελο του, την πραότητα και την καλοσύνη του, που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του. Έζησε αγαπώντας και αγαπώμενος.

Πολλές ήταν οι αρετές που κοσμούσαν το μακαριστό Γέροντα Φιλόθεο. Πρώτα-πρώτα ήταν άνθρωπος της αγάπης. Αγαπούσε το Θεό. Το όνομα που έλαβε κατά την μοναχική του κουρά, το δικαίωσε πλήρως. Με το βίο και την πολιτεία του αποδείχθηκε πραγματικός φιλόθεος, φίλος του Θεού. Αγαπούσε το Θεό, αλλά και τα παιδιά του Θεού, όλους τους ανθρώπους. Αυτό φαίνεται από τον τρόπο που αντιμετώπιζε όλους τους ανθρώπους. Ποτέ δεν κατέκρινε κανένα, όσο αμαρτωλός κι αν ήταν αυτός. Η κρίση, έλεγε ανήκει μονάχα στο Θεό.

Η ταπείνωση του Γέροντα ήταν πάντοτε τελωνική. Ποτέ δεν κόμπασε και δεν καυχήθηκε για τα ποικίλα έργα που επιτελούσε. Πάντοτε αισθανόταν τον εαυτό του μικρό και ευτελή μπροστά στο μεγαλείο του Δημιουργού. Με όλη τη δύναμη της ψυχής του υμνούσε και δοξολογούσε πάντοτε τον Πλάστη και Θεό του, πάντοτε με συγκίνηση, πάντοτε με καρδιακά δάκρυα και με φωνή πάλλουσα και τρεμάμενη.

Υπογράφοντας τους προλόγους των βιβλίων του και τις επιστολές του, μέσα στα κείμενα και τις ομιλίες του, αυτοαποκαλείτο πάντοτε «Ο εν ιερομονάχοις ελάχιστος», «Ελάχιστος δούλος των δούλων του Θεού», «Ο ταπεινός και ελάχιστος», «Παπά-Φιλόθεος», «Είμαι ελάχιστος πάντων και πάντων αμαρτωλότερος».

Ο Γέροντας ήταν, ακόμη, ο άνθρωπος της προσευχής. Έχοντας πρότυπο του τους οσίους πατέρες και ασκητές της ερήμου, πέρασε τη ζωή του με νηστεία, αγρυπνία και προσευχή. Κάθε τόπος όπου πατούσε το πόδι του γινόταν και τόπος προσευχής. Όσο μακριά από το μοναστήρι του κι αν βρισκόταν, ποτέ δεν παρέλειπε την μοναχική του ακολουθία. Για το λόγο αυτό το πρώτο που κουβαλούσε μαζί του, όπου κι αν ταξίδευε, ήταν τα λειτουργικά του βιβλία.

Αναδείχθηκε, ακόμη σύγχρονος ιεραπόστολος. Συχνά άφηνε την προσφιλή του ησυχία και περιοδεύοντας όλη την Ελλάδα κήρυσσε το λόγο του Θεού. Όπως ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός είχε σύνθημα του το Παύλειο «**μηδείς το εαυτό ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος**». Ο π.Φιλόθεος ζούσε για τους άλλους κι έκανε όσο περισσότερα μπορούσε για τους άλλους. Έτσι τον γνώρισαν πολλοί χριστιανοί.

Αναδείχθηκε ένας φωτισμένος πνευματικός.

Κάτω από το πετραχήλι του βρήκαν ανάπαυση χιλιάδες «**κοπιώντες και πεφορτισμένοι**» χριστιανοί. Κάθε πόλη και χωριό που επισκεπτόταν γινόταν προσκύνημα. Από τα χαράματα μέχρι τα μεσάνυκτα δεχόταν αδιάκριτα χριστιανούς στο μυστήριο της εξομολογήσεως. Μέχρι την παραμονή της κοίμησης του εξομολογούσε. Εκτός από λαϊκούς, εξομολογούσε εκατοντάδες κληρικούς και πολλούς Αρχιερείς. Σε όλα τα μέρη της Ελλάδας είχε πνευματικά παιδιά.

Στο πρόσωπο του έτρεφαν σεβασμό όχι μόνο τα πνευματικοπαίδια του, αλλά και πλήθος κληρικών, μοναχών, Αρχιερέων, Αρχιεπισκόπων και αυτή η Ιερά Σύνοδος της Ελλάδος.

Ο Κύριος της ζωής και του θανάτου κάλεσε πλησίον του τον πιστό δούλο του π. Φιλόθεο για να τον αναπαύσει αιώνια στα αγαπητά σκηνώματα του παραδείσου μετά των αγίων και των αγγέλων, τους οποίους προσπάθησε να μιμηθεί σε όλη του την ζωή.

Τέτοια φωτεινά παραδείγματα οφείλουμε να τα προβάλλουμε, για να γίνονται πρότυπα και οδοδείκτες της ορθής πορείας που έχουμε χρέος να βαδίσουμε όλοι μας. Τέτοια αστραφτερά αναστήματα φωτίζουν και στηρίζουν τις αδύνατες συνειδήσεις, που τρέμουν μέσα στο μισόφωτο των παθών και των συμβιβασμών.

Ανδρούλα Χαραλάμπους
Πηγή: «ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΛΙΜΝΗΝ» Μάιος 2009

Η ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ»

«Ουδείς πιστός Ορθόδοξος Χριστιανός, συνετός, φρόνιμος, έχων ολίγον φόβον Θεού θα δεχθεί ποτέ την ένωσιν με τους αιρετικούς παπιστάς τους καταφρονητάς των επτά Αγίων Οικουμενικών και των Αποστολικών και Πατρικών Παραδόσεων. Ας στοχαστεί καλώς ο Πατριάρχης και ας μην αυταπατάται και νομίζει εύκολον την ένωσιν και ότι θα τον ακολουθήσουν οι γνήσιοι Έλληνες Ορθόδοξοι και ότι θα καταπατήσουν την συνείδησή των και θα καταφρονήσουν ευκόλως Αποστολικάς και Πατρικάς παραδόσεις και τους ιερούς κανόνας....

Και οι μεν Άγιοι Πατέρες, οι καλοί και αληθινοί Ποιμένες, εξεδίωξαν μακράν της Εκκλησίας τους αιρετικούς, τους λοιμώδεις λύκους, ο δε οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας καλεί τον αιρετικόν Πάπαν, τον εχθρόν της Εκκλησίας, τον παραβάτην και καταφρονητήν των αποστολικών και Πατρικών Παραδόσεων....

Οίμοι! Οίμοι, ψυχή μου! Στέναξον, κλαύσον, θρήνησον, ως άλλος Ιερεμίας, ουχί δια την επίγειον Ιερουσαλήμ, την πόλιν των αιμάτων,... Συ θρήνησον δια την Νύμφην του Χριστού, την ακηλίδωτον και άμωμον, την Μίαν, Αγίαν, Ορθόδοξον Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν, την πνευματικήν Μητέρα των Ορθοδόξων Χριστιανών...».

Γέροντος Φιλόθεου Ζερβάκου

ΠΕΡΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

«όποιος θέλει να φτάσει από τη γη στον ουρανό πρέπει να βαδίσει την οδό της ταπεινώσεως, ως πλέον συντομοτέρα και ασφαλέστερα. Πάντες οι Άγιοι δια της ταπεινώσεως ανέβησαν στους ουρανούς...

Ταπείνωσης εσωτερική, πραγματική, αληθινή, είναι να αισθάνεται τις τας δωρεάς και χάριτας που έχει λάβει από τον Θεόν. Να αισθάνεται ότι παν ότι έχει, και την ύπαρξη και ζωή και υγεία και πλούτον και σοφίαν όλα είναι ξένα, είναι δώρα του Θεού...»

Γέροντος Φιλόθεου Ζερβάκου

Ηγούμενος σώζει 125 νέους από θανατική καταδίκη

Τον καιρό της Γερμανικής Κατοχής ο Γερμανός Διοικητής, επειδή στο χωριό Τσιμπίδο σκότωσαν οι Άγγλοι δύο Γερμανούς και τραυμάτισαν έναν αξιωματικό, ζήτησε να του προσκομίσουν οι πρόεδροι των κοινοτήτων, μια ορισμένη μέρα, 125 νέους από όλες τις κοινότητες της Πάρου, για να τους εκτελέσει. Όταν άκουσα αυτή τη θανατική απόφαση -λέει ο Γέρων Φιλόθεος- πόνεσε η ψυχή μου και δοκίμασα θλίψη περισσότερο από κάθε άλλον, γιατί οι μελλοθάνατοι ήταν πνευματικά μου παιδιά... και η πνευματική συγγένεια και αγάπη είναι ανώτεροι από τη σαρκική, όπως έγραψε ο Άγιος Ιουστίνος, ο φιλόσοφος και μάρτυρας.

Για αυτό λοιπόν δεν αδιαφόρησα, αλλά αμέσως έσπευσα σαν πνευματικός πατέρας να σώσω τα πνευματικά μου παιδιά από τον επικείμενο θάνατο. Όμως ο διοικητής, όταν πήγαμε να τον παρακαλέσουμε με τον αγαπητό γιατρό κ.Αλιμπράντη, βουλευτή της Πάρου, και με τους υπόλοιπους προέδρους των κοινοτήτων και τους Ιερείς του νησιού, που όλοι τους έδειξαν αδελφικό ενδιαφέρον, δεν δεχόταν μεσιτείες. Παρήγγειλε μάλιστα μέσω του φρουράρχου του ότι όποιος Έλληνας, ή ακόμη και Γερμανός, τολμήσει να μεσιτέψει για τους μέλλοντες να εκτελεστούν, θα εκτελεστεί και αυτός. Ωστόσο ο φρούραρχος, που ήταν φιλέλληνας, μας συμβούλεψε τα εξής:

Επειδή εδώ δεν είναι δυνατό να τον δείτε, αλλ' ούτε και συμφέρει, έχω την γνώμη να τον καλέσετε στο Μοναστήρι, τάχα για να τον φιλοξενήσετε και να τον περιποιηθείτε, και πάνω στις περιποιήσεις να του αναφέρετε σχετικά, να τον παρακαλέσετε, και ίσως να λυγίσει, αλλά και πάλι αμφιβάλλω.

Δεν έχασα καιρό. Την ίδια μέρα τον κάλεσα στο Μοναστήρι, και την επόμενη ήρθε. Φοβόμουν μήπως απορρίψει την παράκληση μου και κατέφυγα στην ακαταίσχυνη προστασία των χριστιανών, την απροσμάχητη βοήθεια, την μόνη ελπίδα, καταφυγή και σωτηρία, την Υπεραγία Θεοτόκο, τη Ζωοδόχο Πηγή. Κάναμε λοιπόν Παράκληση με όλους τους πατέρες και αδελφούς του Μοναστηριού και παρακαλέσαμε με πίστη και ικετεύσαμε να μεσιτεύσει στον υιό της και Θεό μας να μετατρέψει την απόφαση του άδικου Διοικητή και να χαρίσει τη ζωή στους ανεύθυνους, που άδικα καταδικάστηκαν σε θάνατο. Την Παράκληση στην Παναγιά παρακολούθησε και ο Διοικητής με την συνοδεία του. Μόλις τελείωσε η Παράκληση, ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν. Τότε ο Διοικητής είπε στο διερμηνέα να του ζητήσω να μου κάνει μια

χάρη. Εγώ εκείνη τη στιγμή γέμισα χαρά και αγαλλίαση, διότι πίστεψα ότι εισακούστηκε η δέηση μας και ήρθε η κατάλληλη στιγμή να του ζητήσω εκείνο για το οποίο τον κάλεσα στο Μοναστήρι και κάναμε και την Παράκληση. Οπότε, πήρα θάρρος και μέσο του διερμηνέα του λέω να μου υποσχεθεί πρώτα ότι θα μου κάνει την χάρη που θα ζητήσω, και τότε θα του τη ζητήσω. Μου έδωσε το δεξί του χέρι και μου υποσχέθηκε ότι θα την κάνει. Τότε λοιπόν του είπα ότι θέλω να χαρίσει τη ζωή στους 125 νέους που αποφάσισε να θανατώσει. Αλλά όταν το άκουσε, απήντησε να του ζητήσω άλλη χάρη, γιατί αυτή τη χάρη δεν μπορεί να την κάνει διότι έχει τέτοια διαταγή, που λέει: Όταν σκοτωθεί ένας Γερμανός, στη θέση του να σκοτώνονται 50 Έλληνες από τα κοντινά χωριά για δύο Γερμανούς 100 Έλληνες κλπ. Και επειδή είδα ότι, παρά τις παρακλήσεις που του έκαμα, επέμενε να του ζητήσω άλλη χάρη, του ζήτησα ως μέγιστη χάρη να με πάρει με τους 125 καταδίκους, να με εκτελέσει. Όταν άκουσε τούτο ο σκληρός εκείνος και απάνθρωπος Διοικητής, κάμφθηκε, μαλάκωσε η καρδιά του, συντρίφθηκε και συγκινημένος μου έδωσε το δεξί του χέρι και μου είπε: «Σου τους χαρίζω». Τη στιγμή εκείνη τόση μεγάλη χαρά αισθάνθηκα, όση ποτέ. Είχα βέβαια χαρά ελπίζοντας ότι, εάν δεν άλλαζε γνώμη για τους κατάδικους, θα πέθαινα και εγώ με τα πνευματικά μου παιδιά, αλλά η χαρά εκείνη θα ήταν χαρά μόνο για μένα, ο θάνατος μου δηλ. μόνο σε μένα θα προξενούσε χαρά, ενώ στους αδελφούς της μονής και σε όλα τα πνευματικά μου παιδιά στην Πάρο θα προξενούσε λύπη. Όμως η χαρά που πήρα, όταν ο Διοικητής μου είπε «Σου τους χαρίζω», ήταν χαρά κοινή, γενική, για όλους: για μένα, για τους κατάδικους, για τους γονείς, αδελφούς, συγγενείς, φίλους και συμπατριώτες, χαρά για όλη την Πάρο.

Εκτός λοιπόν από τη δική μου χαρά, συμμετείχα ως πνευματικός πατέρας και στην κοινή χαρά όλων. Όλοι αυτοί η δραματική υπόθεση είχε ως αφετηρία τον σύνδεσμο της αγάπης διότι, αν δεν με συνέδεε ο σύνδεσμος της αγάπης, της αγάπης της ειλικρινούς, της πνευματικής, της χριστιανικής, της αδελφικής, της πατρικής, με τους κατάδικους, θα έλεγα: «Τι με μέλει εμένα; Δεν παν να τους σκοτώσουν οι Γερμανοί; Εμένα να μην πειράζουν, και το Μοναστήρι μου. Εγώ να ζήσω και εκείνοι ας πεθάνουν». Όμως η αγάπη, το χριστιανικό και το ηθικό μου καθήκον μου έλεγε «όχι».

Ο Χριστός, μου έλεγε η αγάπη του Θεού, ο αναμάρτητος Θεός, κατέβηκε από τους ουρανούς και υπέμεινε τον πιο επονείδιστο σταυρικό θάνατο και πέθανε για εμάς τους αμαρτωλούς, τους εχθρούς του για αυτό και συ οφείλεις, ως μαθητής, Ιερέας του Ιησού Χριστού, να γίνεις μιμητής Του, να πεθάνεις για τα πνευματικά σου παιδιά, τα οποία και εκείνα σε σέβονται, σε εκτιμούν, σε αγαπούν.

Πηγή: «Διδαχές πατρικές και Θαυμαστά γεγονότα του Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου»

Εάν οι Χριστιανοί διάβαζαν το Ευαγγέλιον θα είχαν αναμεταξύ τους αγάπη, δεν θα γίνονταν αδελφοκτόνοι, δεν θα ήσαν προσηλωμένοι στα γήινα, δεν θα ήσαν άρπαγες και πλεονέκτες, αλλά θα θησαύριζαν στους ουρανούς. Θα ήσαν ελεήμονες, συμπαθείς, επιεικείς, πράοι, ανεξίκακοι. Δεν θα φρόντιζαν μόνον για το ίδιο συμφέρον, αλλά και για το συμφέρον των αδελφών τους. Εάν οι γυναίκες διάβαζαν τον Απόστολο Παύλο, τον Απόστολο Πέτρο, τους θείους Διδασκάλους, οι οποίοι παραγγέλλουν, ότι οι γυναίκες πρέπει να ενδύονται σεμνά και την κεφαλή να έχουν σκεπασμένη, δεν θα ντύνονταν με την άσεμνη, σατανική και σκανδαλωδέστατη ενδυμασία με την οποία σήμερα ντύνονται ξεγυμνωμένες τελείως τα χέρια και τα στήθη, χωρίς να ντρέπονται τους ανθρώπους, και τον Θεό μη φοβούμενες. Εάν διάβαζαν τις Γραφές οι άνθρωποι δεν θα βλασφημούσαν τον Θεό, αλλά θα Τον δοξολογούσαν. Οι μικροί θα σέβονταν τους μεγάλους και οι μεγάλοι θα αγαπούσαν τους μικρότερους. Εάν διάβαζαν οι άνθρωποι τις Γραφές οι γονείς θα παιδαγωγούσαν και θα δίδασκαν τα παιδιά τους· τα δε παιδιά τους θα υπάκουαν τους γονείς. Εάν εγώ δεν ανεγίνωσκον, έλεγε ένας φιλόσοφος, θα ήμουν ο κάκιστος των ανθρώπων. Και εμείς οι σημερινοί χριστιανοί, επειδή δεν διαβάζουμε τις θείες Γραφές, γίναμε κακούργοι, αδελφοκτόνοι, παράφρονες. Και πώς δεν είναι παράφρονες οι γυναίκες που περπατούν στους δρόμους και μπαίνουν και μέσα στον ναό του Θεού σχεδόν γυμνές...; Όχι μόνον αυτές είναι παράφρονες, αλλά και οι γονείς και οι συγγενείς που τις επιτρέπουν έτσι να ντύνονται. Πώς δεν είναι παράφρονες εκείνοι που βλασφημούν το όνομα του Θεού, του Ποιητού και Πλάστου και Χορηγού όλων των αγαθών, Εκείνου ο Οποίος το αίμα Του έχυσε για να μας εξαγόραση;

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ

Είπε πάλι. Όταν το παιδί
από μικρό γεμίσει με
Χριστό πηγαίνει στην
εκκλησία με τους γονείς,
κοινωνεί, ψάλλει,
προσεύχεται, αργότερα
όταν μεγαλώσει και φύγει
μακριά από τους γονείς και
βρεθεί ακόμη και σε
άσχημο περιβάλλον δεν
έχει ανάγκη. Είναι σαν το
ξύλο που όταν έχει ποτιστεί
καλά με λινέλαιο μετα δεν
έχει ανάγκη από την
βροχή, επειδή είναι
ποτισμένο με το λαδί, δεν
δέχεται τα νερά, τα πετάει
έξω.

Ας ανανήψουμε αδελφοί, ας ξυπνήσουμε, ας αποτινάξουμε τον ύπνο της αμελείας και ας στοχασθούμε σε ποια καταστροφή μας έφερε και μας φέρει η αμαρτία. Ας τρέξουμε στις καθαρές πηγές και στους λειμώνες των θείων Γραφών. Εκεί θα μάθουμε πώς να αγαπήσουμε τον πλησίον μας, ακόμη δε και τους εχθρούς μας. Πώς να ελεούμε τους πτωχούς, πώς να είμαστε ταπεινοί, πραείς κ.λπ. Εάν διαβάζουμε με προθυμία τις θείες Γραφές θα γίνουμε οι καλλίτεροι άνθρωποι και Χριστιανοί...

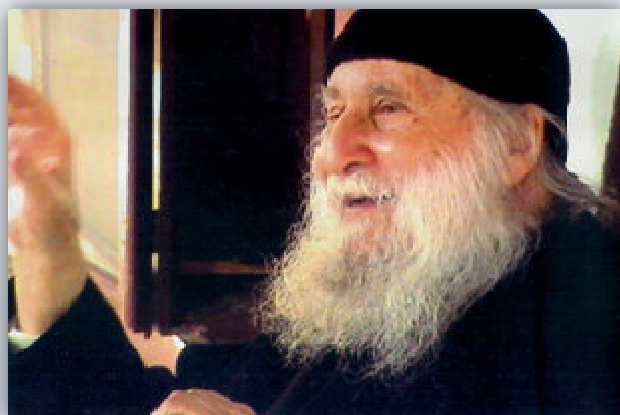
Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος

"Για να γνωρίσουμε την ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ το θεόσδοτο βιβλίο της σωτηρίας μας"
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΕΤΟΛΟΓΙΑ

Η αγάπη δεν εκφράζει καμμία αρετολογία ή ηθικολογία αλλά αποτελεί το κέντρο της προσωπικότητός μας. Η αγάπη είναι το οντολογικό στοιχείο της προσωπικότητας. Ο Θεός είναι αγάπη, και ο άνθρωπος ως κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση Θεού είναι και αυτός αγάπη.

Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ: Την Τετάρτη 12 Μαΐου 2010 θα τελεστεί αग्रυπνία στον Ιερό Ναό Αγ. Θεοδώρου του Τήρωνος. Η Αग्रυπνία θα αρχίσει στις 8μ.μ και θα τελειώσει στις 1π.μ

Μηνιαία Έκδοση Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Έτος 3ον - Τεύχος 10^{ον} Μάρτιος 2010 «Ο ΤΗΡΩΝ»

Ιδιοκτήτης: Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος (Μοναγρούλλι - Λεμεσός) Τηλ./Φάξ: 25632879.

Έφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τηλ.: 99134050.

Συνεργάτες Περιοδικού: Θεόδωρος Θεοδώρου

Παρεκκλήσια: (α) Αγίων Αναργύρων (β) Αγίας Παρασκευής

Υλικό Περιοδικού: Στα κείμενα διατηρείται η ορθογραφία των συγγραφέων. Πολλά από αυτά έχουν παρθεί από το διαδίκτυο.

Ιδιαίτερες εύχαριστίες ανήκουν στο τυπογραφείο **Χριστάκη Χαραλάμπους**, τό οποίο ανέλαβε τά έξοδα του μηνιαίου περιοδικού

Ιστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com>